

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: **A szunyogszigeti matrózcsárdában**

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.

1922. T. 22.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Szunyogszigeti matrózcsárdában"

Idő

"1922"

Sze

A szunyogszigeti matrózcsárdában

Uj Nemzedék tudósítójától.

Bizony elég komoly vállalkozás így télvíz idején, korai sötétségben a szunyogszigeti csárdát felkutatni. Még Ujpest határáig megy csak valahogy, de aztán az összekötő vasuti hídnál elmaradoznak az álmos gázlámpák is és csak az uszályokról pislákol fel egy-egy kis petroleum-lámpás. Az összekötő-hídról a Duna is olyan idegenszerű és fantasztikus a vastag sötétségben. Igaz, hogy ez már nem is az igazi Duna. Nem az a nagy, komoly víz, amely itt a pesti hidak alatt zug. Csak kis, szeszélyes szabályos szallag, amelyik körül fogja a Szunyog-szigetet, mint egy fehér karperec. Pesttől alig harminc percre, egy ismeretlen, idegen kis világ. A kis Duna olyan simára fagyott, mint egy bálterem parkettje. Schol egy csik, egy ér, amelyik áttörte volna a sima, kemény jeget. A lompos, fekete uszályok, mint az elnyult bálnák, henteregnak a fehér palón. Es rajtuk emberek: kemény, italos matrózok, kendőbe bugyolált asszonyok, meg vézna, angolkoros gyerekek. Verne emberei, akiket a regényben egy hajótörés vetett ide, vagy fogadásból élnek hónapokig a jég hátán. A rengő hídról végre letapogatok a szigetre. Előre megmondták, hogy ahol fényt látsz, ott a csárda. Más világosság nem is zavarja télen a szunyogszigeti vakságot. Még csak egy pár pere, egy-két botlás a töltésen és valahonnét sárga lámpásvilág szűrődik a hóra. Ez a csárda. A híres szunyogszigeti matrózcsárda. Mint a mesék vándorai, a fény után megyek, míg elértem a kerítését. Itt már a hó, meg az ablakból kilivágító petroleum-lámpás fényéből kibontakozik a csárda fakalyibája. Alig nyolc méter

hosszu az egész. Inkább raktárnak, vagy csónakháznak nézném, mint csárdának. Benyitok. Es mos aztán be kell vallani, hogy az első impresszió, minden rossz híresztelés ellenére is, meglepően kellemes. Tudniillik meleg van.

Az alacsonyban nyújtó mestergerenda alatt lóg a petroleum lámpa. Ez alatt a lámpa alatt ül két ember. Egy matróz, Llovd George-bajusszal, kurta kis angol pipával, meg egy pohár barack-pálinkával. Szemben vele hősinkás munkás, szintén pipával és pálinkával — bajussal, a csapos is összenéz. Idegen — mondják a szemükkel és hirtelen meg sem merik kérdezni, hogy mi járatban vagyok. Mikor megszólalok egy tea erejéig, láthatóan megnyugszik az egész társaság. A sarokba ülök az egyik lócsára. Bár ezen a lócsán már ketten ülnek, én mégis, kérdés nélkül letelepszem. A két partnerem: két kutya. A két kutya azután az egész ott tartózkodásom alatt kitartott mellettem. Mikor a teásésztét feleltem, ők is felemelték a fejüket, mikor kenyeret vágtam, a két kutyafej utánozta a kés mozgását. Direkt zavart már ez a nagy kutyafigyelem.

A csárda így télvíz idején, a hajógyár, az uszályok, meg a csónakházak víztembereinek a menedékhelye. Ez az egyetlen épület Szunyog-szigeten, ahova idegen is bemehet. Idejárnak esténként a téli téltlenségre kényszerített dunai hajósok, akik, csak úgy, mint a tengerek legendás legényei, hajótörténeteket, vízi eseményeket mesélnek egymásnak, meg isznak. Azt mondják, víziembernél ez hagyomány.

Megkivánja a természetünk a szeszt! — és görgetik a torkukba az italt. Itt ugyancsak bőven mérk. A teámat alig tudtam meginni a sok rumtól. Ezt vagy tiszteltől adták, vagy engem is hajósoknak néztek. Nem is jár ide ilyen-

kor más, de nyáron a dunai fürdőzők, meg az evezősök is idehúzódnak.

A csapossal beszélgetek. Lajosnak hívják és olyan, mint minden csapos a világon. Kemény, vörösarcu legény, aki alkalomadtán, mint rendesinaló is szerepel. Az a bizonyos 'raussmeiszter. Itt a Szigeti-csárdában egyedül barátkozik velem. Beszélgetünk.

— Bolond népség ez a hajós, kérem. Elsejón három napig egyfolytában iszik, iztán ötödikén már nincs egy vasa sem.

— Más vendég nem is jár ide?
— Télen nem. Ki tévedne ilyenkor a Szunyog-szigetre — és bizalmatlanul vé gígjárattja rajtam a szemét. — Nyáron jönnek fürdőzők, kirándulók, evezősök. De télen, csak a hajósok jönnek inni. Persze ilyenkor hónap közepén, már nincs pénzük.

A rembrandti színekben sötétlő abroszokra ni ital kerül. Egy magánvos vendég döcög a kályha mellé. More mahumet ember. Jack London rajzol ilyen matróz-figurákat a regényeiben. Ez is pálinkát rendel. Aztán egy kis fiu jön, két üveggel. Bort meg törkölyt kér az üvegekbe. Sápadt, aszott kis emberpalánta. Azt hiszem, itt már a gyerekeket is pálinkán nevelik... Később egy asszony baktat a csárdába. Ez is italt viz. Aztán már csak négyen maradunk végig. Kilenc óra; ilyenkor már alszanak az uszályokon.

— Már hajnalban hajtják az embert jeget törni — dörmögi az egyik hajós.

— Nem akarnak ezek télen dolgozni, — hajlik hozzám a csaposlegény. — Most minden reggel hajtják őket jeget törni, de nem szívesen teszik.

— Azt akarják, hogy a nagy Dunáig vágiuk fel a jeget, — folytatja a hajós. — Mi a csudának? Ha akar majd elolvad!...

A korcsmárosné — az örök jól táplált,

csinos korcsmárosné, — is "végigring néha az asztalok között. Inkább csak a kutyákkal foglalkozik. Meg a Lajost hajszolja. Szegény csapos, bármit csinál, kifogásolják. Ha a tűzre rak, kiesik a parázs. Ha negyvenöt koronát mond, harmincötöt értenek. Mindig megszidják a korcsmárosék. Lassan a korcsmárosék is kivonulnak a sötétségből. Benn, egy elkerített részken vaesoráznak. Nem látam, de azt hiszem, tisztább abroszon ettek, mint én a sötétsében. Nagyon jóízűen falatoztak, egész kihallatszott. Az asszony iszik is.

— Neked nem jár. — mondja az urának — te nem ettél! De azért a korcsmáros sem marad el. Ez már itt tradíció!

Féltiz felé vonat szalad el a hidon. Nem látni a vonatot, csak a dühödő zakatolása hallatszik; megrázza a kis csárdát. A magányos hajós elbóbiskolt a sarokban. A másik kettő is eszedelődik. Elindulunk. (g. i.)